

LĂCOMIA și BELȘUGUL

- *Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina* -

Lăcomia, sub orice formă sau îndreptată în diferite direcții, este de două ori păguboasă, adică și trupește, și sufletește. Celui lacom i se pare că starea în care este el se repeta, că devine și înțelept și veșnic. De fapt, înțelepciunea și sporirea zilelor vin de la Dumnezeu, de la legătura sănătoasă cu El și de la concepția personală de viață echilibrată. Domnul nostru Iisus Hristos îl numește nebun pe omul care în mod consecvent nu a vrut să recunoască că tot ceea ce are și ceea ce este el vine de sus. Lăcomia este păcat capital și constă în a te folosi personal de bunuri peste măsură, mai mult decât se cuvine. Lăcomia sub multe aspecte ale ei (beție, îmbuibare, iubire de bani) aduce întunecare sufletului și rațiunii umane. Astfel, omul îmbătrânește înainte de vreme pentru că acest păcat înlănțuie trupul și sufletul omului. Omul lacom are un mod personal deformat de a vedea pe cei din jur și de a se raporta la lucruri. Adesea arțăgos, urător de oameni, plin de griji și insomnii, deși îmbelșugat în toate, el totuși oftează după altele mereu și mereu. Unui astfel de om i se potrivește cuvântul: „Unde este comoara ta, acolo este și inima ta” (Matei 6, 27). Portretul unui astfel de om nu poate fi decât antipatic, din pricina lipsei de bun simț și de măsură. Dar, actualizând acest subiect, s-ar cuveni să ne întrebăm cum să ne raportăm noi la viața veșnică, la sine și la cei din jur. Cum ne putem mântui dacă avem o casă de întreținut, un serviciu și copii de crescut? Răspunsul nu este ușor de dat, mai ales dacă nu avem o conștiință adormită. Mântuitorul Hristos condamnă lăcomia ca idolatrie și ca izvor al tuturor răutăților. Pentru un lacom scade chiar și stima de sine, pentru că bogăția prost chivernisită nu-ți oferă decât iluzia puterii și a inteligenței. Un om lacom suferă și în relația cu semenii, oameni care se află de multe ori în neputințe și lipsuri cumplite. Dumnezeu nu osândește agonisirea de bunuri, ci lipsa milosteniei, a facerii de bine. Sfânta Evanghelie este calea prin care cunoaștem voința lui Dumnezeu și ne descoperim pe noi înșine. Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina ne arată semnul morții trupești și spirituale la care poate ajunge cineva care nu ia aminte la Dumnezeu. Nu este ușor să privim pe cele ale lumii ca daruri ale lui Dumnezeu și să nu judecăm pe alții care le au, iar în plan personal să nu ne alipim de acestea. Mișcarea pătimasă a noastră se arată la nivelul dorințelor și al multor lucruri de care ne înconjurăm, uitând că suntem doar administratori ale acestora. Dacă am lupta cu păcatul, patimile nu s-ar mai sălășlui în noi, căci gândurile răsar în inimă și apoi se concretizează în fapte. Dar prin rugăciune neîncetată și neîmprăștiată putem lua aminte la noi înșine. Postul Nașterii Domnului în care am intrat este o cale de a privi lucrurile și realitățile în mod cumpătat, ca buni iconomi și lucrători la mântuire. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să căutăm mai întâi împărăția Lui, și toate celelalte se vor adăuga nouă!

Sfântul Cuvios Stelian Paflagonul - 26 noiembrie

Unul dintre sfinții cei mai apropiați copiilor este prăznuit în luna noiembrie, pe data de 26. Este vorba de Sfântul Stelian Paflagonul, considerat ocrotitor al pruncilor și al familiei creștine. Viața sa de rugăciune, râvna și iubirea de Dumnezeu l-au învrednicit de darul facerii de minuni, tămăduindu-i mai ales pe copiii bolnavi. Sfântul Stelian s-a născut în secolul al VI-lea, la Adrianopolis, în provincia Paflagonia din Asia Mică (pe teritoriul Turciei de astăzi), într-o familie foarte bogată. La o vârstă potrivită, plin de iubire dumnezeiască și povățuit de Duhul Sfânt, el și-a împărțit averea săracilor și s-a retras în pustiu, pentru a se adânci în rugăciune și cunoașterea lui Dumnezeu. A intrat într-o peșteră unde primea hrană de la înger. Dar, spre deosebire de alți pustnici, el nu s-a retras cu totul din lume, ci, din dragoste pentru oameni, mergea printre ei și îi ajuta, întorcându-se apoi la chilie pentru odihnă. Pentru viața de curăție și rugăciune, Dumnezeu l-a învrednicit de darul tămăduirii. Într-unul din drumurile sale, Sfântul Stelian a pus mâna pe creștetul unui copil suferind și acesta s-a tămăduit imediat și de atunci sfântul a început să fie căutat de oameni aflați în suferință, copii, tineri sau bătrâni. Aceștia, prin rugăciunea sfântului, dar și prin rugăciunea și credința lor, luau tămăduire de la Dumnezeu. Astfel, prin grija față de copii și familii, prin tămăduirea copiilor, dar și prin ajutorul dat mamei, Sfântul Stelian avea să devină ocrotitorul copiilor și al familiei în general. Grija sa pentru copii se vedea mereu pe chipul său. Era mereu blând, binevoitor, plin de dragoste pentru cei din jur, având mereu un cuvânt de mângâiere pentru fiecare. O parte din moaștele Sfântului Stelian se află în Biserica „Sfântul Stelian-Lucaci” din centrul Bucureștiului din 1736, fiind dăruite comunității de aici de Mitropolitul Ștefan al Țării Românești, ctitorul sfântului lăcaș.

Rugăciune către Sfântul Cuvios Stelian ocrotitorul copiilor

Cuvioase Părinte Stelian, sprijinitorul și călăuzitorul în rugăciunile noastre, patimile trupești biruind și împreună cu îngerii locuind, privești neîncetat mărirea cea gătită sfinților, de lumina cerească umplându-te. Acum, în slava cerească viețuind și înaintea Împăratului Hristos stând, nu uita pe credincioșii care cu îndrăzneală înalță rugăciuni și cer sprijinul tău. Cel ce de la sânul maicii tale ai fost sfințit, și vas ales al Duhului Sfânt te-ai arătat, luând sub ocrotirea ta pe mame și pe copii, ferindu-i de întristare și de boală, arată-te grabnic vindecător al suferințelor și al bolilor sufletești și trupești ale celor ce te laudă pe tine. Cel ce din pustiu Paflagoniei ai făcut loc de preamărire a Sfintei Treimi, fă și din pustiu inimilor noastre țarină bineplăcută a harului dumnezeiesc, în care să înflorească crinii cei mântuitori ai credinței și să se înmulțească roadele sfințitoare ale faptelor bune; ocrotește cu rugăciunile tale familiile și pe copiii noștri, cerând de la Milostivul Dumnezeu iertare de păcate, sănătate și mântuire, ca prin tine și împreună cu tine să laudăm numele cel sfânt al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!

RUGĂCIUNEA, JERTFA ȘI MILOSTENIA

Biserica îndeamnă creștinii în timpul postului să sporească în rugăciune, pentru că rugăciunea nu este altceva decât comuniune cu Dumnezeu. Rugăciunea ne apropie de cer, rugăciunea ne pune față în față cu Creatorul nostru. Prin rugăciune ni-l apropiem pe Dumnezeu de noi, prin rugăciune Îi deschidem ușa sufletului nostru, pentru ca prin căldura rugăciunii noastre, Hristos să se sălășluiască și să se nască în inimile noastre. Nevoința, metaniile și rugăciunile nu fac altceva decât să ne urce pe încă o treaptă înspre Dumnezeu; nevoința încununează sufletul cu smerenie; rugăciunea curățește cugetul și inima de toate patimile și gândurile rele; metaniile și postul, cugetarea neîncetată la moarte și paza minții desăvârșesc jertfa cea bineplăcută lui Dumnezeu, după cum spune și Psalmistul: „*Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit, inima înfrântă și smerită, Dumnezeu nu o va urgisi*” (Psalm 50,18). Pentru ca Hristos să se nască în sufletul fiecăruia, acesta trebuie să fie curățit, purificat și fără de patimă. Prin rugăciune, împletită cu post, smerenie și nevoință, prin spovedanie și Sfânta Împărtășanie ne unim cu Hristos, Îl primim în inimile noastre. De altfel, acesta este și unul din scopurile postului: de a-l apropia pe om de Creatorul Său. Postul nu înseamnă doar abținerea de la consumul alimentelor de origine animală, înseamnă mai presus de toate renunțarea voită de la alte plăceri care facilitează traiul omului și aduce comoditate, înseamnă nevoința într-o rugăciune mai multă, petrecerea într-o cugetare la Cele de sus, citirea mai deasă a Sfintei Scripturii, participarea activă la sfintele slujbe, metanii și neîncetata activitate a minții și a sufletului într-o rugăciune a lui Iisus. Toate acestea îl apropie pe om de Dumnezeu, dar ceea ce desăvârșește perioada postului este milostenia. Milostenia este rezultatul iubirii față de aproape,

comuniune cu Însuși Dumnezeu. Milostenia întărește legătura dintre noi și Hristos. Prin iubirea de aproapele ne arătam dragostea și față de Dumnezeu;

milostenia este modalitatea de a ne apropia atât de frații noștri cât și de Dumnezeu. Milostenia încununează toate acestea, rugăciunea și nevoința; împreună desăvârșesc postul și îi înlătură superficialitatea. Postul îl aduce pe om în comuniune cu Dumnezeu, îl ajută să mai urce o treaptă spre desăvârșire. În post putem experimenta că trupul nostru se poate hrăni și cu altă hrană, nu numai cu pâine. Și aceasta pentru că în urma străduințelor din post, trupul începe să se desprindă puțin de legăturile cu cele materiale și să primească mai mult cele spirituale. Materia însăși cu care suntem solidari prin trupul nostru începe să se spiritualizeze prin lucrarea harului la care se adaugă efortul omului de a primi Cuvântul lui Dumnezeu. În post începem să înțelegem o anumită comuniune la care întreaga ființă a omului, suflet și trup, participa. Începem să înțelegem comuniunea dintre noi oamenii, în legătură cu comuniunea cu Dumnezeu. Cu cât ne apropiem de Dumnezeu, cu atât ne apropiem și de frații noștri. Postul este o încercare pentru orice credincios care dorește să postească. Încercarea va aduce bucurie duhovnicească pentru cel ce va posti la Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

IERTAREA, ANTIBIOTICUL SUFLETULUI

Te-ai gândit să ierți? Acel om, acea întâmplare, acel eveniment, pe tine să te ierți? Dacă înțelegi acel ceva sau cineva, vei vedea și o altă lumină, partea umană. În adâncul fiecărui om există virtuți; una dintre cele mai frumoase fiind iertarea, călătoria spre eliberare. Profundă și bogată, iertarea schimbă în bine orice suflet și orice minte. Prima persoană pe care iertarea o schimbă este chiar persoana care iartă. Iertarea nu se negociază și nu conține cuvântul „dacă”. Schimbări uimitoare apar în viața celor care iartă. A ierta înseamnă a elibera pe celălalt de vină. Iertarea mea nu depinde de comportamentul celuilalt. A ierta nu înseamnă a uita. Nu mai reproșez, nu mai amintesc ce a făcut. Iertarea este un act de maturitate și de echilibru sufletesc. Între a ierta și a uita este o diferență de care trebuie să ținem seama pentru a nu ne răni inutil. Evaluez ce s-a petrecut, rana, durerea și văd ce simt. Nu fug, nu bag sub preș gunoierul. Observ și mă detașez. Fac un pas în spate și mă uit ca într-un tablou, ca observator și nu ca judecător. Nu confund rana cu cel care a făcut rana. Nu etichetăm oamenii după greșeli. Ura noastră ne afectează mai mult decât răul în sine sau cel ce ni-l-a făcut. Iertarea este o a doua naștere. Schimbând interiorul meu, se schimbă și exteriorul. Ce simt? Înțelegere în planul emoțiilor și nu prin cruste ideologice. Ce mi s-a întâmplat face parte din viața mea și nu este ceva străin. Iau decizia de a ierta și nu mai rămân captiv în lucrul respectiv. Ce-mi lipsește ca să-l pot ierta? Iertarea nu are de a face cu celălalt, ci asumarea unei părți din mine. Autentic, original, împlinit mă face întreg cu tot ce am trăit și simțit. Când iert mă distanțez de ceea ce mi-a făcut celălalt și devin liber. Iertarea are de a face cu tine însuși în primul rând și apoi cu celălalt. „Te iert când te schimbi” este greșit. Iertarea nu se condiționează. Îmi fac mie un cadou prin iertare. Semnul că ai iertat este că nu-i mai amintești celuilalt că a greșit. Iertarea curată și eficientă poate dura și ani de zile. Neiertarea aduce moarte psihologică și spirituală, iar iertarea aduce înviere. Nu poți schimba trecutul, dar poți schimba viitorul iertând, binecuvântând, dăruind. Valoarea ființei umane crește pe măsură ce iartă și iubește! Fără om, Dumnezeu ar fi iubire, dar pentru că există omul, Dumnezeu este iubire și iertare. Iubirea și iertarea pot schimba orice suflet. Iertarea este un cadou. Dăruiește! Vei simți binecuvântarea, pacea interioară și încrederea în viitor. Dreptate nu înseamnă pedepsirea vinovatului. Dumnezeu milie, al compasiunii, al iubirii este Dumnezeu Cel viu. Un Dumnezeu care nu pedepsește, distruge sau condamnă la moarte, ci care face tot posibilul să ne ajute și să ne vindece, care ne reabilitează și ne reconciliază, recuperându-ne pentru bogăția și desăvârșirea vieții pentru care am fost creați. Cea mai bună și sănătoasă soluție este iertarea. Iubim fiecare om pentru că Dumnezeu îl iubește și îl iartă. Și ne este de ajuns ca să imităm bunătatea și frumosul divin. Iertați!

Oameni fără vină

Demult, un domnitor s-a dus să vadă pe cei din temniță. Acolo a întrebat pe pușcăriași care-i vina pentru care stau închiși. Toți i-au răspuns că stau acolo fără nici o vină. Numai unul dintre ei îi spuse: „*Măria ta, pentru fapta ce-am săvârșit, pedeapsa a fost prea mică*”. Atunci domnitorul, arătând spre el, zise: „*Locul acestui om vinovat nu poate fi între niște oameni așa de cumsecade, el trebuie să plece de aici*”. Și a dat poruncă să fie scos din închisoare. Așa face și Dumnezeu cu noi. Dacă mărturisim păcatul și ne căim, vom fi iertați. Amin.

